

PUOLUEELLE

Toverit! Kaikki te tiedätte, miten vaikeaa kriisiä puolueemme on jo yli puolentoista vuoden ajan kokenut. Useiden murehdittavien tapahtumien ansiosta puolueemme ulkomaiset keskuselimet, Pää-äänenkannattajan toimitus ja Neuvosto, ovat puolueen II edustajakokouksen jälkeisenä aikana joutuneet puolueen edustajakokouksen vähemmistön kannattajien käsiin. Puoluetyöntekijäin tyytymättömyys on yhä kasvanut ja johtanut peitettyyn, sitkeään taisteluun, joka on tavattomasti jarruttanut sosialidemokratian koko toimintaa ja horjuttanut proletaarisen puolueen arvovaltaa. Nähdessään salaisen kahtiajakamisen koko vahingollisuuden puoluekomiteat ovat alkaneet vaatia III edustajakokouksen koollekutsumista ainoana puoluekantaisena ulospääsynä kriisistä. Vuoden 1904 kevästä alkaen koko puolue-elämä on ollut täynnä taistelua edustajakokouksen puolesta. Ulkomailla oleva puolueen Neuvosto on kaikin keinoin hangoitellut edustajakokousta vastaan. Keskuskomitea yritti tyydyttää vähemmistön kooptimisvaatimukset toivoen siten voivansa rakentaa jälleen rauhan puolueessa, mutta sekin toivo on ollut turha. Rauhan jälleenrakentamisen asemesta seurauksena on ollut vain taistelun kärjistyminen.

Venäjän työväenliikkeen ja vallankumouksen kehityksessä koittaneet suuret tapahtumat, tammikuun 9 päivä ja sen jälkiseuraukset, ovat aikaansaaneet uuden tilanteen, joka vaatii puoluetta jännittämään entistä enemmän voimia ja tarmoa. Venäjän puoluetyöntekijäin valtaosalle puolueen edustajakokouksen tarpeellisuus on käynyt yhä polttavammaksi. Ulkomaisen Neuvoston vastaanhangoitelu on

saanut useat Venäjän komiteat valitsemaan erikoisen Byroon puolueen edustajakokouksen koollekutsumiseksi. Tässä tilanteessa Keskuskomitea on katsonut puoluevelvollisuudekseen yhtyä Enemmistökomiteain Byroohon puolueen yleisen edustajakokouksen koollekutsumiseksi viivyttelemättä.

Missä määrin tarpeellinen on edustajakokous ollut jo ahtaasti muodolliseltakin kannalta katsoen, se käy ilmi seuraavasta. Puolueen jäsenet saivat „Iskran” 89. n:sta tietää, että puolueen Neuvosto laskee meillä olevan 33 täys-oikeuksista järjestöä keskuselimiä lukuunottamatta. Siis jo tämänkin laskelman mukaan (minkä väittivät vääräksi varsinkin monet puolueyöntekijät, jotka määrittivät puoluejärjestöjen lukumäärän 31:ksi) edustajakokouksen ehdotonta koollekutsumista varten oli tarpeen 38 ääntä ($33 \times 2 = 66$; $66 + 9 = 75$; $75 : 2 = 37\frac{1}{2}$).

Edustajakokouksen puolesta ovat jo aikoja sitten ilmoittaneet olevansa 13 komiteaa, jotka ovat valinneet Enemmistökomiteain Byroon. Näitä 13 komiteaa ovat yhtyneet kannattamaan Uralin, Tulan, Voronezhin, Samaran, Luoteinen, Smolenskin, Harkovin, Kasaanin komitea, t.s. 8 komiteaa. Nämä 21 komiteaa Keskuskomitean neljä ääntä (itse Keskuskomitean kaksi ääntä ja sen edustajien kaksi ääntä Neuvostossa) mukaan luettuna tekevät $42 + 4 = 46$ ääntä.

*Kirjoitettu maalis—huhtikuun
väihteessä 1905*

*Julkaistu ensi kerran v. 1931
XVI Lenin-kokoelmassa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*